

SMÅTRYCK W
EX B 2006/0207

Gamla Stinas
Erowärdiga och Mysliga
Berättelse

om

Barnamörderiskan
Brita Christina Wanselii
Sista stunder och afrättning.

SEDERSTRÖM,
tryckt i Marquardska Boktryckeriet, 1827.

Small Center

University of Chicago

1892

1892

University of Chicago

1892

University of Chicago

1892

University of Chicago

Sistledne Torsdag, den 28 Julii, begaf jag mig tidigt till Smedjegården, för att få höra om det wore sannt, hwad som dagen förut så allmänt omtaltes, att Wanseliuskan skulle gå till döden. I händelse det wore sanning, hade jag så ställt mina systrar, att jag kunde hafwa några timmars ledighet för att se på afrättningen; hållt jag kunnat Wanseliuskan ifrån sina yngre år, och alltid trott och till och med sagt henne att hennes obotsfärdiga lefwerne skulle icke taga något godt slut. Nu fick jag också höra att jag, ty wårt! spått sannt, ty allmänt sade de, att hon war alldeles oberedd att gå till döden, och att hon hade den gudlösa tron, att det wore ingen synd att göra af med odakta barn. Jag behöfde ej wänta länge, förrän tåget började. Wanseliuskan hade begärt slippa att åka till afrättsplatsen, troligen för att under gåendet söka att komma

undan, hwilket hon genast tycktes hafwa i sinnet, ströft då hon kom utanför Smedjegårdsporten. Hon leddes af twenne prestes, på hwars ord hon söga tycktes gifwa akt. Jag war så rörd af att se hennes syndaelände, och blef så underlig till mods, att jag icke en gång kunde gråta: jag endast ryfte öfwer en så olycklig färd till ewigheten. Wi wete ju af Guds ord, huru det går med den, som kommer på Sammets högtid och icke hafwer bröllopskläder. Olyckliga Brita Wanselius, tänkte jag, du som nu går till doms klädd i syndens orene klädnad! Jag gick så fördjupad i tankar och blef så trött genom min sinnesoro, att jag blef långt efter tåget, och upphann det ej förr än wid källaren Hamburg, der de olycklige wanligtwis erhålla sin sista timliga drock. Wanseliuskan wågrade att emottaga det winglas, som bjöds henne. Der framkom en blåklädd man, som trängde sig midt igenom folkhopen, samt talade några ord med henne, hwarpå hon tycktes blifwa mycket orolig, så att den ene af presterna hållde wällutande watten på sin näsbud, samt lät henne dermed upptrifka sig. Hon tycktes alltid wara af ett lika egenfönnigt lynne, så att hon stånade flere gånger på wägen: en gång kastade hon ikull sig: wid Skanis tull föregaf hon sig hafwa ett naturbehof, hwarföre hon fick

begifwa sig in på en gård till ett afträde. Då hon dröjde der allt för länge, såg man efter henne och fann att hon gjort sig en utväg genom den dåligt hopspikade sidowäggen och på detta sätt undkommit. Hon blef likväl snart ertappad; men fortfor att wara lika hårdnackad ända till bålet.

Då hon kom upp på bålet förmanades hon af presterne att nu fly till Guds nåd och förbarmande; men hon tycktes föga lyhöra der till. Hon begärde att sjelf få knyta klädet för sina ögon. Derpå anmodades hon å ny af presterna till bön, allbenstund hennes sista timma nu wore slagen, och hon tycktes äfwen på sina knän wända sig till Gud i bönen, men uppsteg snart och fördes af presterne till sjelfwa stocken. Nästan motsträfwiigt neblade hon sitt hufwud och genast skiljde måstermannen detta från kroppen. Myan hördes tydligt hugga djupt in i trädet, och ljudet deraf skakade allas sinnen. Derpå döpnades några lösa bräder, hwarigenom den aflifwade nedföll inuti bålet, hwilket nu genast avtändes.

Alla tycktes fördjupade i dödsbetraktelser. Ingen fallandesjuk infann sig för att söka bot genom den nu aflifwade. För några år sedan då Dupuis' bejant, Beltramente, aflifwades war

der en person, som genast efter hufwudets af-
huggning höll en skål under de rinnande ådror-
na, samt urdrack den flere gånger, samt slut-
ligen tog hufwudet och såg med begärlighet den
derutur rinnande blodet. Så berättade Hög-
karns gamla hushållerska för mig att det till-
gått; ty jag sjelf hade ej tid att wara närwa-
rande wid det tillfället. Jag wäntade derföre
nu att äfwen få se något dylikt; men för-
gåfwes. På hemvägen hörde jag af en gam-
mal fromwärdig Madam, som säljer grädda på
Hornsgatan, att mästermannen dagen före af-
rättningen skickat sin piga till apoteket för att
köpa droppar efter recept. Pigan smakade af
nyfikenhet på dropparne, men war hela dagen
så underlig till mods, så att mästermannen
slutligen fann, att pigan hade varit på dropp-
flaskan. Han befallte, att man borde i hennes
närvaro slagta en höna eller en liten gris.
Man skaffade en höna, som slagades, och då
pigan fick se blodet, blef hon åter i sitt for-
na tillstånd. Detta bör lända till en warning
för alla klådiga pigor, som wilja osa på allt
och lägga sig uti hwad dem ej tillkommer.
Under dylika samtal glömde jag på hemvägen
småningom det obehagliga som jag för kort
tid sedan sett; men sökte wid min hemkomst
ensligheten och öfwerlemnade mig åt följande
beträktelse och bönesucc.

Der trådet åndlig faller ner,
Der ligger det och blifwer.
Når man är dödd och dömd, ej mer
Gud någon ändring gifwer.
I jordens djup ej hjälper då,
Att man sitt brott begrafwer;
Ty hvar och en af Gud skall få,
Som han här handlat hafwer.

Det blir för sent att ångra sig,
Der bättring rum ej finner.
Blott den här lefwat gudelig,
Guds nåd i döden winner.
De onde från Guds anlet gå,
I ewig nöd att quåljås.
Men Jesu trogna wänner få
Ibland Guds helgon tåljås.

O menniska! betänk dig väl;
Se helmetet högt gapar,
Att svälja upp hvar oren själ:
Bed Gud, han i dig skapar
Ett hjerta rent, en anda ny,
Och så i nåd dig leder,
Att du det fall må undanfö,
Som lasten sig bereder.

Hjelp, Gud! vi alltid måge få
Wårt lefwerne här ställa,
Att vi till ewig tid ej få
Wår swära synd umgålla.
Låt oss wår werld så genomgå,
Att vi, när lifwet ändas,
I trone måge faste stå,
Så skall i fröjd allt wändas.